

Taol heräsi mädäntyneeltä puulattialta kylmennyt nuotionraato vieressään. Nopea vilkaisu ympärille paljasti kaikki hänen tavaransa koskemattomiksi, juuri niillä sijoillaan mihin hän oli asetellut ne ennen maatemenoaan. Kaksi neljästä nuotion jakaneesta etsijästä olivat lähteneet jo jatkamaan matkaansa, vain luoja tiesi miten heidän tulisi käymään. Heidän poistumisensa oli ollut hiljainen ja huomaamaton, toisen etsijän unta kunnioittava. Taol toki oli harjaantuneella nukkumisellaan herännyt ympärillään tapahtuvaan liikkeeseen, mutta jatkanut untaan huomattaen vain toisten olevan lähdössä. Hän vilkaisi viimeistä nukkuvaa etsijää, untuvikko kenellä ei varmastikaan ollut takanaan kovinkaan montaa joutomaan kolkkaa koluttuna. Kokeneempien etsijöiden keskuudessa untuvikkoja kutsuttiin nimellä haahuilija, koska usein nämä liikkuvat summamutikassa etsimässä vähäisempiä, jo kolutulla alueella olevia, toimivan teknologian rippeitä. Useimmiten haahuilija kuuli vuosien varrella tarpeeksi tarinoita legendaarisista holveista, koskemattomista tiedon, teknologian ja aseiden täyttämistä unohdetuista varastoista, että rohkaistui jättämään tutut, kotikylänsä läheiset alueet ja lähtemään pidemmälle synnyinseudustaan etsimään itsekin elinikäisen vaurauden takaamaa holvia. Haahuilijan ryhdytty etsijäksi, oli vain tämän jo opituista taidoista kiinni kuinka pitkälle tämä pääsisi joutumatta tapetuksi. Muistellen omia haahuilijan aikojansa Taol puki ylleen varusteliivinsä sekä reppunsa. Ennen liikkeellelähtöänsä hän harkitsi herättävänsä haahuilijan varoittaakseen tätä yksinjäämisestä ja siitä että seuraava samassa huoneessa oleva ei välttämättä enää olisikaan ihminen, mutta päätti kuitenkin jättää tämän oman onnensa nojaan. Ei kukaan oppisi varomaan vaaroja kohtaamatta niitä itse. Taol nousi ylös kellarin luukusta ja vilkaisi ympärilleen tarkastellen Viimeisen Sodan runtelemaa esikaupunkimaisemaa. Maaperä oli kuivaa ja sielä täällä kasvoi kasveja joita kukoistuksen aikakauden biologian oppikirjat eivät välttämättä olisi osanneet nimetä. Suurin osa omakotitaloista oli tuhoutunut kivijalkaa myöten, vain muutama talo oli säilynyt siinä kunnossa että niihin saattoi sisälle astua. Tällaisen talon neljä sattumalta samaan aikaan paikalle osunutta etsijää olivat päättäneet valita yösijakseen. Talossa oli ollut kellarikerros josta nousi maanpinnalle luukku, tai sitten saattoi käyttää talon sisälle nousevia rappusia. Taol arvosti yöpaikassaan eniten ominaisuutta, joka takasi vaaran uhatessa mahdollisuuden lähteä poistumaan useampaan eri suuntaan. Hän oli tarpeeksi monta kertaa nähnyt lopputuloksen kun varomaton etsijä oli joutunut ryöväreiden hyökkäyksen kohteeksi paikassa mistä ei päässyt pakenemaan. Taol lähti kulkemaan kohti pohjoista, Uuden Kansakunnan Demokratian hallinnoimia alueita. Hän toivoi ehtivänsä kolmen päivän kuluessa UKD:n pääkaupunkiin, missä huhupuheiden mukaan oli jäljellä taltiointeja ajasta ennen suurta sotaa, ja kenties vihjeitä koskemattomien holvien sijainneista. Seuraavan yön hän viettäisi pienessä maanviljelysyhteisössä jos saman yösijan jakaneiden etsijöiden tiedot pitivät paikkansa. Matkaa hänen nykyisestä sijainnistaan pitäisi olla vain 50 kilometriä, avuliaat etsijät olivat jopa merkanneet sen hänelle karttaan. Kahden tunnin kävelyn jälkeen hän oli poistunut esikaupunkialueelta maantielle, jota reunustivat hylättyjen autojen riisutut raadot. Todennäköisesti lähiympäristön pienet yhteisöt olivat käyneet jo vuosia sitten hakemassa autoista kaiken mahdollisen, ovista moottoreihin, toivoen kykenevänsä rakentamaan niistä itselleen toimivia agregaattoreita sekä suojaavaa muuria yhteisönsä ympärille. Näitä yhteisöjä ei välttämättä enää olisi edes olemassa, vaan ne osattoivat olla joutuneet ryöväreiden tai mutatoituneiden villieläinten hyökkäyksen kohteeksi. Pian Taol kuuli tieltä edestään kovaäänistä puhetta ja naurua mikä sai hänet erittäin varautuneeksi. Taol siirtyi kävelemään tieltä ojan puolelle ja kyyryssä edeten hän havaitsi pian edessään nuotion jonka ääressä istui kolme likaisen näköistä, itsetehdyn näköisiin nahkasiin asuihin pukeutunutta miestä. Eräs heistä oli jopa koettanut rakentaa revityistä auton renkaista itselleen jonkunnäköistä haarniskaa,

kuminsuikaleet kiersivät miehen kroppaa nahkaan ommeltuinan sekä olkapäitä peittivät kumiset läpyskät. Taol mietti hetken miten hänen pitäisi toimia miesten suhteen, yrittääkö saada heihin puhekontaktia vai kiertää heidät kauempaa, kun hän huomasi nuotion yllä hiillostumassa olevassa lihankimpaleessa jotain epäilyttävää. Taol nosti äänenvaimentimella sekä kiikaritähällällä varustetun rynnäkkökiväärinsä kasvojensa eteen ja alkoi tähystämään tähtäimen lävitse. Hän huomasi että paistuva lihakimpale oli ihmisen raaja, ja viiden metrin päässä miehistä makasi nuoren naisen ruumis, jonka kurkku oli viilletty auki. Taol tunsu kuvotuksen aallon kulkevan lävitseen, mutta päällimmäisenä tunteena hänellä oli selviytymisvietti. Kuka tahansa joka tappoi toisen ihmisen ruoakseen, oli hänelle potentiaalinen uhka. Koskaan ei voinut olla varma olisivatko nämä miehet ne jotka tulisivat viiltämään hänen kurkkunsa auki hänen nukkuessaan. Taol katsoi tarkemmin miesten varustusta. Kumihaarniskaan pukeutuneella roikkui vyöllään iso revolveri sekä metsästysveitsi, toisella miehellä oli jalkojensa juuressa metsästysjousi ja kolmannella oli selkäänsä kiinnitettyä kotitekoisen näköinen metallinuija. Taol kytki varmistimen äänettömästi pois päältä ja haki tähtäinristikon keskelle kumihaarniskaan pukeutuneen kannibaalin pään. Ateriansa valmistumista odottavat miehet eivät ehtineet reagoida mitenkään, kun Taol kokenein ottein laukaisi jokaisen miehen päähän patruunan ja nämä lysähtivät vuoron perään elottomina maahan. Taol odotti hyvän tovin ennen kuin lähestyi elottomien miesten leiripaikkaa. Miehillä ei ollut mukanaan muuta kuin heidän yllään olevat varusteensa. Taol otti talteen revolverin, sekä siihen löytyneet kymmenen patruunaa ja metsästysveitsen. Loput miesten esineet olivat liian arvottomia että niitä kannattaisi edes yrittää myydä tai vaihtaa tarvikkeisiin, metsästysjousikin paljastui taidottomasti tehdyksi. Nuoren naisen ruumiiseen Taol ei haaskannut aikaansa. Loppumatka viljelyskylään sujui rauhallisesti, vastaan tuli ainoastaan yksi pieni parvi sirkkoja, ison kissan kokoisia, lihansyönteihin tottuneita mutatoituneita heinäsiirkkoja. Parvi oli yrittänyt ottaa hänet saaliikseen, mutta luopuivat metsästysyrityksestään hänen ammuttua kolme ensimmäisenä hyökännyttä. Taolin havaitessa määränpäänään olevan kylän ulkosoihdut päivä oli jo vaihtunut pitkälle pimeään iltaan.